

והוא תלמודי דראשון הוא ואם אימא דרין תלמודין וזמן חדא הוא א"כ
א"כ קאמר בצוכה דף ת"ז כשם שז' ימי ההג טעון קרבן וזמן : כך שמיני
טעון קרבן וזמן בפני עלמו הוא דין שמיני גופי לענין זמן כדון ז' ימי
ההג אף שלא היה לו זמן בפני עלמו : (ר' לבוש) אחר פסוק ראשון כו'
בט"ז הקשה בזה ודעמו לומר אקדמות קודם שימחיל לזכרת המורה . וכבר
מירץ הכל בחשו' שער אפרים סי' י"ז ומקיים המנהג גם נחלא נדפס
ב"א וכן נושא מעשה בלריכות דעל מה חקנו אקדמות וסיוס שנינו המעשה
היה במדבר לכן חקנו לומר אחר במדבר סיני וזכר לנס : כחצ בחשו' בית
יעקב סי' ק"ה י"ב מקומות ונהגין כשמיני החזון לפסוק וידבר אלקים אל
כל הדברים והאלה כו' קורין הקהל עשרת הדברות ואח"כ ההון שד"ר לבעל
החבורה אלז שאר בשמות שהורין הדברות יש לבעל מנכרם מפני הפרעומות

הלכות יום ט"ב

ארכין אחר ויירד משה קוד' וידבר אליקים ואומר אחר ויחזק קודם כדל ארכין ע"כ' ואף שאין לנו נוהגין בזה אחר ויחזק מ"מ הצלחתי משום דזה ע"כ צמוד הקריאה אמרו שהריכל עשרת הדברים קורא א' כך ארכין דוקא צמוד הקריאה ולא שיאמר קודם שיחזיק ברכת התורה ובמ"ט שאין לחתור אחר הברכה קודם התחלת הקריאה שזה הוי הפסק גמורגס אין לאמרו אחר וידבר כו' לאחר דנשמע שאמר הקב"ה ארכין' לכן ושליוהר לקרות עכ"פ בתחילה ג' פסוקים קודם וידבר כי הוא סתומה ואח"כ ואמר ארכין כו' ויקרא וידבר כו' . ואם עשו וברכו ברכה אחרונה קודם וידבר וקראו אחר גראה יותר שיאמר ארכין קודם שיחזיק הברכה כנ"ל טוב ראיתי בתהר"ל שכתב וז"ל ארכין אחר שקראו פסוק וידבר אליקים ע"כ' וכדלוי לסמוך עלי אכל לכתחילה אין לזוז מתנהגים וכדפרשתי' : ׀ במרכבה דיהוקאל כו' ויאמרנה בעמידה : ׀ כמו לחמול כו' וכן נוהגים מה פראג : אליבא דרב [ח' לבוש] ואינו יודע כו' ובאמת במהזור עם מ"ט דפס' אל נא קודם כאשר נגלות הוכן בתהר"ל כתב לאמרו מיהו אהנו נחשין אחר מנהגו מהר"ט. צילם דב"ה [ח' לבוש] ומצרכין בו צפי' מ"ט מ"ה נמצא זה . (י' לבוש) מפני כו' מ"ל ב"ט כר' וי"א שחנניה רוח מדברת מהסד ומ"מ הוא הסד מחלחל וצאמלעטון

יהודה וכו' וצופו. ו' א"ל לימדך של נימנה המור' אלא על ידי יסורין כחז' רמ"א
כרי"ף רמב"ם ומהגין כב"מ לאכול מאכלי חלב ויט' ראשון של שבועת ונ"ל הטעם שהוא כמו ב' תבשילין שולקחין לבילוי פסח כו' זכרון לשמי לחם כו' ע"כ : וצנצנא
בס"א וכן כ"צ ו' נהגו לאכול דבש וחלב בשבועת מקני התורה שנתלה לדבש וחלב ונהגו בכל ישראל ג"כ לשום צמל' ופרין לפי שמשמח הלז : גם נהגו הדבש
הסמיני לעשות לחם ארוך ולו' ד' ראשים זכר לב' הלחם ומשמח אפי' בשני או מפני מול קטומים המשמש צפון ע"כ צום' נ"ל סייס חלב הוא חזון הגשמי
ההרהרים לפי לרבותן כנגדו תורה מלוא מעשיות שהם על הרוב חזון נפשות התון והדבש מחוק והנער לא יוכל לקבלו והגדול מעט : כן בתורה חכמה אחרת
שמי הלחם מחמטים נגד נעשה וגשמע והם לחם האדם : והעומר משעורים כפסח לפי שהגופות לבד ינאזו משיעבודו לבואלה לכן קרבן מאכל שאר צמל
חיים עכ"ל : ומ"א כתב דלואין ו' שבועת היו ו' נקיים דוגמת אשה ותי עהרמה מנדמה ויודע שהדם נעבר נעשה חלב והיונו מדין לרחמים . ועיי'
כו' פ"ט דא"ל להפסיק בבה"מ אם אין גבינה קשה ויוהר ליקח מפה אחרת ולחם אחר : גם כתבתי שם דיש נוהגין לאכול גבינה בשעורה מנחה אף
שאינו שעות מסעודה שחרית ובלבד שיחלוץ שינוי : דין מעמך בשבועת נקבאר חס' חק"ט וחלב שנחלב צ"ט צום' מק"ה : י"א אסרו חז' כו' ו' ו
נוהגין שלא יאחר מחנוך עד י"ג צו ויש עד י"ד צו [שך"ג] . י"ב עשבים כו' בשמים של עשני' גששני' שמחת הרגל [מהרי"ל] כשהל ציוס א' הנהיג
לשעור בהכנסת שבת . ופורשין פרוכת של י"ט צע"ט וטעמא כ"ל דעשבים לא היה אפשר לשעור צמ"ט אחר שהכנסו לב"ה וקודם שנכנסו היו שבת
ואין שבת תכין ל"ט : אבל משום טעמא דא"ל לא שייך א"י דהא הם בשמים כדלעיל ועוד קחשיב עליה' מצע"י ומ"א לא דק בזה כתב בשל"ה שלא
יחלק השמש עשבים עד אחר חילת י"ה ואם יחלק לא יצרך וח"י כתב דמותר לצרך דק"ל בין הפריק' שואל מפני הכבוד ולא נהירא דלא עדיף מברכה
עליה צום' ס"ו נוהגים להעמיד אילנות צב"ה וצבחים והטעם צמ"א שבעצרת מידוין על פירות האילן .

תצה

תצה א כל מלאכה כו' העטם כס' החיוך ס' עט' כד' שיכור וישראל הניסים הגדולים שעש' הש"ל להם וללכותיה' וידברו כס' וידעין לנבחה ולנבי צניהם כי מתוך הצניחה העטם העולם והיו פניו לעסוק בזה . (ב' לבוש) דכתיב אך כבשר ס' זה נכתב בזה המלות וכתב סמס כל מלאכה אבל בשאר יט' כתיב כל מלאכה עבודה לא הוצרך להמיר מלאכה אוכל נפש דלאו עבודת מוקרי אלא מלאכה הגאה [רמב"ן] ובס' ירמ' ס' קט"ו תירץ לדחוק שאר יט' מהג המצות מהקפא דכתיב חג המלות וזבח השבועות מקדש כו' ע"ל דלפיכך מג"ש דמקרא קודש : (ג' לבוש) ואפי' שביעת בהמתו כו' קשה דלעיל ס"ס רמ"ו וס"ס ט"ה סמס דאין שביעת בהמה צי"ט ושם תבאר : (ד' לבוש) לומר לכומים כו' וה"ה לקראים מומח ישרים קס"ו : (ה' לבוש) ו"ל דלגני הבצרה א"ל צריכין כו' תתי' לי דבש"ס צילת דף י"צ מצואר דלכיש און הימר אלא מטעם מחוך גם צצ"י בשם המגיד מצואר דכיון דכתיב ציוס השבט אמרין מחוך דהוקא בהאלה אמרין מחוך מסבירא שמואלאן אוכל נפש עלמו מה שאין כן הבצרה שאינו צילת עלמו אלא צעלים לא היינו אומרים מחוך אי לאו קרא דיוס השבט : והנה ראינו בלחם משנה פ"א מהלכות יט' שפי' דלאו לאו מחוך ה"ה דיוקא דקרא דהבצרה ד"ע שרי היינו צאובל נפש לצד ע"כ וקשה דאובל נפש צהדיו כתיב אך אשר יאכל לכל נפש וי"ל : ומ"מ מצואר דכרפטיא דליכא צ' דישע והנה ת"ל צר"ה כתיב על חגיד תימא דססחים דף ה' אמרין דאסור לטרוף חתך צי"ט דרחמנא אמר לא תעשה כל מלאכה ומצינו להבצרה שהיא אצ' מלאכה א"כ שעת מינה אע"ג דלאו לא תצטרו לא נאמר ביוס טוב מ"מ אסור מלאו דלא תעשה מלאכה . וא"כ הדרא קוש' לדוכתי' למח' אמר' מחוך ע"כ ולמ"ש לעיל צסס לה"מ לקי"מ דשפת חתך לאו אוכל נפש הוא : ור"ע לא ס"ל מחוך כצ"ש כדלמר הש"ס שבו עוד כ"ל דר"ע ס"ל צי"ט דיוס השבט כדאימא צילקוט פ' ויקהל דמדלוקין מע"ש לשבת : אבל למ"ד מחוך ס"ל לימוד אחר דילקוט שם דיוס השבט לאסוף יט' ודו"ק . ו' וי' מהמירין כו' וכ"פ רש"ל ר"פ א"ל וכו' פ"ג א"ל אלא ת"ש הש"ע נחשך אחר הרמב"ם דמירא אפי' באפשר קשה הא כתיב צ"י דרמב"ם אחר טעם על אי קצירה וטחינה כו' משום שאפשר לעשותו מעי"ט וכח"ש צבג"ה לבוש כ"צ משמע דס"ל ולי"ד סימן מק"ג דשאי הכא דא"ל אלא אמירה נראה דאין למ"ד צריך שירשום מומר : ו' כל שאינו משיג כו' ומה"ע ט"ס לבוש פירות היבשים קודם יט' שהם טובים יותר שנתבטלו מחמתול (שנ"ה) ובמהרי"ל ללוס הור"מ וולס מעי"ט דהושנים יותר טובים וגם אסור לרדך שקדים צי"ט להוציא מהן חלב כי אפשר לעשות מעי"ט אף שחסיג טעם קצת ע"כ וכו' דלגני הרמב"ם י"ל דס"ל רגבי ומ"ש אסור חכמים היינו דהכחז מסרן להכמים וזה דלא כתניד ור"ן וצ"י וכן מצואר ואף דבשאר מאכלים חס משיג טעם קצת שרי הכא דומה לפסיעת פרי [רש"ל] ואין פד"א"ש צי"ט וכן אין לחתוך ער"י צי"ט ומי שעבר וסמך אמתורים לא יעש יס לועל מי לסמך (שכ"ב) **ד** ע"י שינוי כו' ומותר לכתחילה להתמין עד יט' לעשותו צנינוי וכ"מ סימן מק"ד (ת"ח) : חכמים אומרים כו' וצירושלמי חסמין להו אקראי (טור) ומימא הא אמרין שם צי"ט סופי מ' וכן רש"ל ר"פ א"ל מסיק דמן התורה אסור עד לשה (ט"ו) ונ"ל לדעת הטור דמכות מרדות קאמר מיהו כס' החינוך פסק נמי דמדאורייתא אסור אי נמי יס לחלק צין מלאכות אילו דאסור אף ע"י שינוי לאוכל נפש חמם שעומד לאכילה מיד וכ"מ מרש"ס שם הרישב"א בריש בית מועד ז"ל חסרן הכחז להכמים והם אמרו שהקוצר והחולס והדש והצורר והטונן והמרקד והלד והחולב והמגנן והסוחט פירות להוציא מהן משקין אסור וכן לא התורה התורה אלא חיקון צדברים שהן צרשמו באפייה וציסול לא לעקור דבר מגידולו ואפי' מומים ואצטיות שגפמ מיומן למחרתו לפי שרוב הפירות הנלקטין משתמין לזמן מרובה ואינו צדין שיהא לקטתו של זה מותרת ושל זה אסורה וכ"ש צידת צעלי חיים כו' **ה** ויש מתירין כו' וכ"פ רש"ל סוף צילת דאין אסור אלא חוקלה מ' אסור ונולד : אין לעלטל עצמות שנתפרקו צי"ט (ת"ח) פירש משום נולד **ו** [א"ל לבוש] אין צריך כו' לא דק דהמס ע"י שינוי מומר (ע"ש) והוא לא דק שהרי רש"י כחצוטעס זה וכן הרמב"ם ולידוהו באמת אף על ידי שינוי אסור דמשמע צצ"ה אלא דאין לא קי"ל כוונתוהו בזה : **ז** אורז של פירות כו' וה"ה פירות העומדים למחורה : ולהתמירין מוקפה א"ל אמירה אלא בצרוגרת ואמקום כח"ש ס' ט"ו וצ"י (ת"ח) : **ח** סגי כשיאמר כו' ורש"ל ומ"ח פסקו דצריך שירשום . ככצמ"ח דמער להביט מ"י"ט ראש' לשני צטני יט' של גליות ע"כ משם . לענין הקפלה חס דעתו לחזור מתפלל י"ה כמו מקמו ולובשין לתלבוש יוס טוב וכשחל יוס טוב בערב שבת שבת צלא ערב תבשיילין (רדב"ן) ויכולן להרבות צבצילו ציוס טוב שני מכל מקום טוב שלא יבטלו צבצילו קצירה מיוחדת משום ר' יוס טוב להלן (קל"ט) **ט** [י"ד לבוש] חס דעתו לכאורה ממה דאף שאין אסור עד שיבא חוך החתום לשוב כמ"ס קודם צוזמן כו' ונראה דמתעט צאין דעתו והגיעו לישוב אף שהלך אחר כך חוך למחוס אסיר כתיב בית יוסף צסס אורח חיים וצקולו מקום שאל משום יס פוסקים של עולם אינו נוהג כלזמן שדעתו לחזור לעולם עד כאן לשונו . והוא ממה ואין ספק אלו שיש ט"ס צבית יוסף וצריך לומר וצקולו מקום שהלך לשם כו' וכן מלאמ' ציש"ש שם שהציו לשון אחר כך פירש חס הלך מח"ל אינו נוהג קולא אלא צדעתו לחזור לעולם אבל חס דעתו לחזור אפי' לזמן מרובה אינו מרג קולא : ונראה לי דאף שדעתו לחזור למ"ל חס אין דעתו לקבוע צה"ל רק לילך למחורה ויכולא בו ולחזור לתקום קניעתו צה"י נוהג קולא כשהוא צה"י . ומ"ס צאורח ח' ש דעתו לחזור לעולם פירש כערולה לקבוע אפי' אחר זמן מרובה וראיה לזה תמעשה דמהרש"ל צסימן ק"ה דמשמע דהאוקר היה משום שנהג חול צאורח לארץ משמע דבארץ ישראל